

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Βρὲ ἀφῆσέ με, Περικλῆ, καὶ ἔχω ἓναν τρόπο,
ὅπου θαρρῶ φαντάσματα πῶς τριγυρνοῦν ἐπὶ τὸν δρόμο.
Πνεύματα ἀπερίγραπτα, κοπάδια βρυκολάκων,
σκιαὶ κλητῆρων ἐρυθραὶ μετὰ χωροφυλάκων,
Σωκράτης, Πλάτων, Πίνδαρος, Μπουρδούσης, Εὐριπίδης,
Τρικούπης, Νικοκάδουρας, Σεμέλιος, Στεφανίδης,
δαίμονια τελώνια μετὰ φρικτῶν κεράτων
μοῦ φαίνεται πῶς ἔρχονται μακρὰν ἐκ τῶν περάτων.
Στάσου ὀλίγο, Περικλῆ, καὶ λέγε μου ποῖός εἶσαι;
τὰ γαλανὰ τὰ μάτια σου σκέπασε, κρύψε, κλείσε.
Πῶς με θεωρεῖς ἀκίνητος; γιὰ πές μου ἐπὶ Χριστό σου.

Π. — Βρὲ στάσου ὀλίγο, Φασουλῆ, καὶ ἔλα ἐπὶ ἐαυτό σου.

Φ. — Τί νὰ σταθῶ; δὲν στέκομαι γιὰτὶ με κυνηγᾶνε...
Ὡ κόσμε ἀσυνάρτητε, φρικώδη, λαοπλάνε!

Π. — Βρὲ Φασουλῆ, τί ἐπαθες μὴ σοῦστριψε ἡ βίδα;
σὲ τούτη τὴν κατάστασι ἄλλη φορά δὲν σ' εἶδα.
Ἢ μήπως πάλι, μασκαρᾶ, θές νὰ με κοροϊδέψης;

Φ. — Ἀκουσον μὲν, πάταξον δέ, καὶ ἂν θέλῃς μὴ πιστέψῃς.
Ἐχθὲς τὸ βράδυ ἤμουνα σ' ἐνὸς γνωστοῦ μου σπητι,
—τὸ ἐνθυμοῦμαι, Περικλῆ, καὶ ὁ νοὺς μ' ἀκόμη φρίττει—
Μέσα ἐπὶ τὴν σάλα εἶχανε ἓνα μικρὸ τραπέζι,
—δὲν ἦσαν μόνον Ἕλληνες, ἦσαν καὶ δύο Ἑγγλέζοι.—
Αἰφνης ἡ οἰκοδόμοισινα «εἰ ριγύρω» μᾶς φωνάζει,
καὶ ἐπὶ τὸ τραπέζι ὁ καθεὶς τὰ δοῦ τοῦ χέριχ βάζει.
Γουρλώνουμε τὰ μάτια μας, κυττάζουμε ἐπὶ τὴν μέση,
ἓνας ὅτ' ὁ κάλο μὲ πατεῖ, πέφτει ἐνὸς τὸ φέσι,
καὶ νὰ σου ἔξαφνα ἐκεῖ ἀρχίζει νὰ σαλεύῃ,
καὶ ἀμέσως νεκρικὴ σιγὴ ἐπὶ τὴν σάλα βασιλεύει.
Τί εἶσαι; τοῦ φωνάζουνε, τί θέλεις ἐδῶ πέρα;
καὶ νὰ σου τὸ ποδάρι τοῦ σηκώνει ἐπὶ τὸν ἄερα.

Π. — Μωρὲ τί λές, ἀντίχριστε;..

Φ. — Καὶ μονομιᾶς ἀρχίζει
μ' ἓνα τριγυρὸ ἀλλόκοτο ὥσ' ἂν νὰ ψιθυρίζῃ.
Τί εἶσαι; ἂν τὸ φόβο μου τοῦ ἐπαναλαμβάνω,
καὶ αὐτὸ μοῦ λέει καὶ τι, μὰ δὲν καταλαμβάνω.
Σηκώνει τ' ἄλλο πόδι τοῦ, σηκώνει καὶ τὸ τρίτο,
καὶ ἐνδομίζα πῶς ἔλεγε «Γαῖα πυρὶ μιχθήτω».
Μωρὲ, τραπέζι, ὁμιλεῖς, τοῦ λέω, ὅτι σωστά σου;
καὶ αὐτὸ μὲ τὸ ποδάρι τοῦ μοῦ λέει «ἀδιντε χάσου»...
μὰ τότε τὰ χρειάστηκα, βρὲ Περικλῆ, ἐπὶ ἀλήθεια.

Π. — Βρὲ πῆγαινε ἐπὶ διάβολο μ' αὐτὰ τὰ παραμύθια.

Φ. — Τότε καὶ ἄλλα πνεύματα πλακόνουνε ἐπὶ τὴν σάλα...
Λιγοθυμᾷ, φίλε μου, ἀμέσως μιὰ δασκάλα,
μιὰ ἑγγυς ἐπὶ τὰ μηνῶν γυρεύει ν' ἀποβάλῃ,
τρέχει ἡ δοῦλα ἐπὶ τὴν μαμμὴ μὲ ταραχὴ μεγάλη.
Πέφτει εὐθὺς ἀνάσκελα καὶ ὁ σπητιονικοκύρης,
ἓνας γενναῖος λοχαγὸς φεύγει μὲ μιὰ ξιφῆρης.
ὁ σκύλος ἐπὶ τὸν ἀναδραχμὸ πιάνεται μὲ τὴν γάτα,
καὶ ἡ γάτα ἐπὶ τὴν φευγάλα τῆς τσακίζει τρία πιάτα.

Στρέφω καὶ ἐγὼ πρὸς τὰς σκιάς τῶν σκοτεινῶν πνευ-
[μάτων
καὶ λέγω «Εἰν' αὐτῇ λοιπὸν κατάστασις πραγμάτων;
μὰ τέλος πάντων, κύριοι, συχάσετε κομμάτι...»
μὰ νάσου μιὰ ἀόρατη μοῦ ἔρχεται ἐπὶ τὴν πλάτη.
Σὰς εἶπα ἡσυχάσετε, τοὺς λέω, δὲν ἀκοῦτε;
μὰ νάσου καὶ ἄλλη μωδρῆται, καὶ οὐ, φωνάζω, Βροῦτε;
καὶ τέλος πάντων, Περικλῆ, τὸ βάζω ἐπὶ τὴν τρεχάλα!

Π. — Ἀλήθεια; τί ἀπέγεινε μ' ἐκείνη τὴν δασκάλα;

Φ. — Βρὲ γὰρ εἶδρε, δὲν ἐννοεῖς ὅτι ἐγὼ σπουδάζω;

Π. — Καὶ σὺ λοιπὸν δὲν ἐννοεῖς ὅτι διασκεδάζω;

Φ. — Σ' ὀρκίζομαι ἐπὶ τὴν πίστι μου πῶς μέσα ἐπὶ τὴν Ἀθήνα
καὶ τὰ τραπέζια ἀρχισαν νὰ ὁμιλοῦν καὶ ἐκεῖνα.

Π. — Λοιπὸν γιὰ πές μου, Φασουλῆ, τὸ πρᾶγμα πῶς συμβαίνει;

Φ. — Εἶναι τὸ πρᾶγμα χημικὸν κατὰ τὸν Διογένη.
Ἐν πρώτοις ἀναπτύσσεται μαγνητικὸν τι ρεῦμα,
ἔπειτα ἐμφανίζεται μαγνητικὸν τι πνεῦμα,
σκουντῶ ἐγὼ, σκουντῶς ἐσὺ, σκουντοῦνε καὶ οἱ ἄλλοι,
σηκώνει τὸ ποδάρι τοῦ, τὸ κατεβάζει πάλι,
τὸ ἀνεδίδει ἔπειτα, τὸ ξανακατεβάζει,
καὶ οἱ παρακαθήμενοι κάνουν μεγάλο χάξι.
Καὶ ἔτσι πάει λέωντας καὶ πάει καὶ ἡ μαντεία.

Π. — Ὡστε αὐτὰ, βρὲ τενεκέ, μοῦ τᾶλεγε γι' ἀστεῖα.

Φ. — Ἀμμ' τώρα τὸ κατάλαδες;

Π. — Ὅσοι λοιπὸν πέντ' ἔξη,
καὶ ἐπὶ τὸ τραπέζι πῆγαινε νὰ μάθῃς τί θὰ τρέξῃ,

Ἐπὶ τὸν στρατηγὸν τὸν Γάλλο
ἓνα σονέτο ψάλλω.

Ξυπνάτε καὶ ὁ Γάλλος Στρατάρχης προφθάνει
μὲ δύο ἀκόμη τρανεὺς συνοδοὺς,
ἔξηντα χιλιάδες κατ' ἔτος λαμβάνει,
τὰ δπλα ἐπ' ὤμου καὶ εὐθὺς ὅτ' ἀσπιδόδους.
Ξυπνάτε, ξυπνάτε... ἡ σάλπιγξ ἤχει!
ὁ Γάλλος Στρατάρχης! παιδιὰ, προσοχή.

Ὁ Γάλλος Στρατάρχης τί ἔχει νὰ πράξῃ!
σὲ λίγαὶς ἡμέραις μορφώνει στρατοὺς!
Ὁ Χόλδεν ἔμπροστά τοῦ εὐθὺς ἄς λουφάξῃ,
καὶ ἄς ἔχῃ χιλιάδες λαμπροὺς σκελετοὺς.
Ξυπνάτε, ξυπνάτε... ἡ σάλπιγξ ἤχει!
ὁ Γάλλος Στρατάρχης! γαλόνια βροχή.

Οὐδὰ ὅτ' ὁ Στρατάρχης ἄς κράξωμεν ὅλοι
ἐλεύθεροι, δοῦλοι καὶ ὅσοι πιστοί,
σιμά τοῦ, ἀδελφία, καὶ γιούρμα ὅτ' ἡ Πόλι,
ὅτ' ἡ Κρήτη, ὅτ' ἡ Σάμο, ὅτ' ἡ Κω, sa pristi!
Ξυπνάτε, ξυπνάτε!... ἡ σάλπιγξ ἤχει!
ὁ Γάλλος Στρατάρχης!... χρυσὴ ἐποχή!

Καὶ ἐλεύθεροι δταν γενοῦν καὶ οἱ ραγιάδες
καὶ οὗτ' ἓνας δὲν μείνῃ ὅτ' ἡ μαύρη σκλαβιά,
ὁ Γάλλος τσεπώνει τῆς ἀνω χιλιάδες,
καὶ νὰ! μᾶς τινάζει καὶ αὐτὸς τὴν προβιά.
Ξυπνάτε, ξυπνάτε... ἡ σάλπιγξ ἤχει!
καὶ ὁ Γάλλος τὸ κόβει μὲ βῆμα ταχύ.

